

Bakit pinaparusahan ng Diyos ang Kanyang mga alipin kung hindi sila sumasampalataya sa Kanya?

Dapat nating pag-iba ang pagitan ng pananampalataya at pagsuko sa Panginoon ng mga mundo.

Ang katotohanan na hinihiling sa Panginoon ng mga mundo na hindi maiiwasan ay ang pagsuko sa Kanya ng kaisahan at pag-aalay sa Kanya ng tanging pagsamba, na Siya lamang ang lumikha at nagmamay-ari ng lahat ng bagay, kahit tayo ay pumayag o hindi, at ito ang pundasyon ng pananampalataya (at ang pananampalataya ay ayon sa salita at gawa), at wala tayong ibang pagpipilian, kung saan ayon dito ang tao ay hahatulan at parurusahan.

Ang kabaligtaran ng pagsuko ay ang pagiging makasalanan.

“Ngayon, gagawin ba nating pantay ang mga Muslim sa mga makasalanan?” [318] (Al-Qalam:35).

Ang kalupitan ay ang paggawa ng kapareho o kapantay sa Panginoon ng mga mundo.

“...Huwag kayong gumawa ng mga kapareho para sa Diyos habang kayo ay may kaalaman.” [319] (Al-Baqarah:22).

“Ang mga naniwala at hindi nagbabalot ng kanilang pananampalataya ng kalupitan, sila ang magkakaroon ng kapayapaan at sila ay mga patnubay.” [320] (Al-An'am:82).

Ang pananampalataya ay isang bagay na pang-itago na nangangailangan ng pananampalataya sa Diyos, mga anghel Niya, mga aklat Niya, mga mensahero Niya, at ang Araw ng Paghuhukom, at pagtanggap at kasiyahan sa desisyon ng Diyos.

“Ang mga Arabo ay nagsabi: Kami ay naniwala. Sabihin mo: Hindi kayo naniwala, kundi sabihin ninyo: Kami ay sumuko. At ang pananampalataya ay hindi pa pumasok sa inyong mga puso. At kung susundin ninyo ang Diyos at ang Kanyang Sugo, hindi Niya babawasan ang inyong mga gawa ng kahit kaunti. Tiyak na ang Diyos ay mapagpatawad, maawain.” [321] (Al-Hujurat:14).

Ang talata sa itaas ay nagpapakita sa atin na ang pananampalataya ay isang mataas at marangal na antas, na nangangailangan ng kasiyahan, pagtanggap, at pagyakap, at ang pananampalataya ay may mga antas at ranggo na maaaring tumaas o bumaba. Ang kakayahan ng tao at lawak ng puso niya upang maunawaan ang mga bagay na lihim ay nag-iiba mula sa isang tao patungo sa isa pa, at ang mga tao ay naiiba sa lawak ng kanilang pag-unawa sa kagandahan at kabanalan at sa kanilang kaalaman sa kanilang Panginoon.

Hindi parurusahan ng Diyos ang tao dahil sa kakulangan sa pag-unawa sa mga bagay na lihim o sa mababang pananaw, ngunit ang Diyos ay maghahatol sa tao batay sa pinakapayagan para sa kaligtasan mula sa walang hanggan sa Impiyerno, at dapat sumuko sa Diyos sa kaisahan at Siya lamang ang tanging Diyos, at sa pagsuko na ito ang Diyos ay pinapatawad ang iba pang mga kasalanan sa sinumang nais Niya. Walang ibang pagpipilian ang tao, kaya't o ang pananampalataya at tagumpay o kawalang-pananampalataya at pagkatalo, o mayroon o wala.

“Hindi pinapatawad ng Diyos ang pag-aakusa sa Kanya ng mga kapantay, ngunit pinapatawad Niya ang iba pang mga kasalanan para sa sinumang nais Niya. At ang sinumang mag-akusa sa Diyos ng mga kapantay, siya ay gumawa ng isang malaking kasalanan.” [322]

Ang pananampalataya ay isang bagay na pang-itago at tumitigil kapag ang mga bagay na lihim ay nahahayag o lumitaw ang mga palatandaan ng Araw ng Paghuhukom. [An-Nisa:48].

“...Sa Araw na ang ilan sa mga palatandaan ng iyong Panginoon ay dumating, ang pananampalataya ng sinumang hindi naniwala dati o gumawa ng kabutihan sa kanyang pananampalataya ay hindi makakatulong sa kanya...” [323] (Al-An'am:158).

At ang tao, kung nais niyang makinabang mula sa kanyang pananampalataya sa pamamagitan ng mga mabubuting gawa at dagdagan ang kanyang mga gantimpala, kinakailangang gawin ito bago ang Araw ng Pagbubunyag at ang paglalantad ng mga lihim.

Samantalang ang taong walang mga mabubuting gawa ay dapat na umalis sa mundong ito na siya ay sumusuko sa Diyos at tumatanggap ng kaisahan ng Diyos at ang pagsamba lamang sa Kanya, kung siya ay umaasa na makatakas mula sa walang

hanggan sa Impiyerno. Ang pansamantalang walang hanggan ay maaaring mangyari sa ilan sa mga nagkasala, ito ay nasa kalooban ng Diyos; kung nais Niya, Siya ay magpapatawad, at kung nais Niya, Siya ay maglalagay sa kanya sa Impiyerno.

“O mga sumasampalataya, matakot kayo sa Diyos ayon sa Kanyang tunay na pagkatakot at huwag kayong mamatay maliban na kayo ay mga Muslim.” [324] (Aali ‘Imran:102).

Ang pananampalataya sa relihiyong Islam ay pagsasalita at gawa; hindi ito basta pananampalataya lamang tulad ng nasa mga aral ng Kristiyanismo ngayon, at hindi rin basta gawa lamang tulad ng sa pagka-atheismo. Hindi magkapareho ang mga gawa ng tao sa panahon ng kanyang pananampalataya sa mga lihim at pagtitiis, kumpara sa tao na nakakita at nasaksihan ang mga lihim sa Kabilang-buhay.

Gayundin, hindi magkapareho ang taong gumawa para sa Diyos sa panahon ng paghihirap at kahinaan at hindi tiyak ang kapalaran ng Islam, kumpara sa taong gumawa para sa Diyos kapag ang Islam ay malinaw, nakikita, at malakas.

“...Hindi magkapareho sa inyo ang mga nagbigay bago ang pagbubukas at nakipaglaban. Ang mga iyon ay mas mataas ang antas kaysa sa mga nagbigay pagkatapos at nakipaglaban. At ang bawat isa ay ipinangako ng Diyos ang mabuting gantimpala. At ang Diyos ay nakakaalam sa lahat ng inyong ginagawa.” [325] (Al-Hadid:10).

At ang Panginoon ng mga mundo ay hindi nagpaparusa nang walang dahilan. Ang tao ay maaaring suriin at parusahan batay sa pag-aabuso sa mga karapatan ng mga tao o sa karapatan ng Panginoon ng mga mundo.

Ang karapatan na hindi maaaring iwanan ng sinuman upang makatakas mula sa walang hanggan sa Impiyerno ay ang pagsuko sa Panginoon ng mga mundo sa kaisahan at ang pagsamba sa Kanya lamang na walang kapantay, sa pamamagitan ng pagsasabi: “Walang ibang diyos kundi ang Diyos lamang, walang kapantay, at si Muhammad ay Kanyang Sugo at alamin na ang mga Sugo ng Diyos ay totoo, at ang Paraiso at Impiyerno ay totoo.” At ang pagtupad sa karapatang ito.

Hindi paghadlang sa landas ng Diyos o pagtulong o pagsuporta sa anumang gawain na naglalayong harapin ang paglaganap ng relihiyon ng Diyos.

Hindi pagsasamantala o pag-aabuso sa mga karapatan ng tao o pag-aapi sa kanila.

Pag-iwas sa pinsala sa mga nilikha, kahit na nangangailangan ito ng paglayo o pag-iwas sa mga tao.

Ang tao marahil ay walang maraming mabubuting gawa ngunit hindi niya sinaktan ang sinuman o naglaan ng oras sa anumang gawain na nagdudulot ng pinsala sa kanyang sarili o sa iba, at siya ay tumestigo sa kaisahan ng Diyos, maaaring asahan na siya ay makakatakas mula sa pagdurusa ng Impiyerno.

“Ano ang gagawin ng Diyos sa inyong pagdurusa kung kayo ay magpapasalamat at maniniwala? At ang Diyos ay mapagpasalamat, marunong.” [326] (An-Nisa’:147).

Ang mga tao ay nahahati sa mga antas at ranggo mula sa kanilang mga gawa sa mundo hanggang sa Araw ng Pagbubunyag at ang pagsisimula ng pagsisiyasat sa Kabilang-buhay. Ang ilang mga tao ay susubukin ng Diyos sa Kabilang-buhay ayon sa hadith na ipinahayag.

Ang Panginoon ng mga mundo ay nagparusa sa mga tao batay sa kanilang mga gawa at kasamaan, kaya maaaring maunang parusahan sa mundo o ipagpaliban sa Kabilang-buhay, depende sa bigat ng pagkakamali, kung mayroong pagsisisi, at sa epekto nito sa pagsasaka, lahi, at iba pang mga nilikha, at ang Diyos ay hindi nagmamahal sa pagkasira.

Ang mga naunang lahi tulad ng mga tao ni Nuh, Hud, Salih, Lut, Pharaoh, at iba pa na nagbanta sa mga Sugo ay agad na tinanggap ang parusa sa mundo dahil sa kanilang mga kasuklam-suklam na gawain at pagsuway. Ang mga iyon ay hindi nag-atubili na ihinto ang kanilang mga kasamaan, kundi sila ay nagpatuloy; ang mga tao ni Hud ay nagyabang sa lupa, ang mga tao ni Salih ay pinatay ang kamelyo, ang mga tao ni Lut ay nagpatuloy sa kanilang kasuklam-suklam na gawa, ang mga tao ni Shu'ayb ay nagpatuloy sa pagkasira at pang-aabuso sa mga karapatan ng tao sa panukat at timbang, ang mga tao ni Pharaoh ay nagpasama sa mga tao ni Musa sa kanilang poot at kaaway, at ang mga tao ni Nuh ay nagpatuloy sa pagsamba sa mga diyos-diyosan sa Panginoon ng mga mundo.

“Ang sinumang gumawa ng mabuti ay para sa kanyang sarili, at ang sinumang gumawa ng masama ay para sa kanyang sarili. At ang iyong Panginoon ay hindi nag-aapi sa Kanyang mga alipin.” [327] (Fussilat:46).

“Kaya’t bawat isa ay aming tinanggap ayon sa kanilang mga kasalanan. Ang ilan sa

kanila ay aming pinadalhan ng isang malakas na hangin, ang ilan ay tinamaan ng isang sigaw, ang ilan ay nilubog ng lupa, at ang ilan ay aming nalunod. At ang Diyos ay hindi nag-aapi sa kanila, kundi sila ang nag-aapi sa kanilang mga sarili.” [328] (Al-Ankabut:40).

سؤال وجواب حول الإسلام

Source: <https://www.the-faith.com/qa/tl/show/125/>

Arabic Source: <https://www.the-faith.com/qa/ar/show/125/>

Saturday 4th of April 2026 01:07:59 AM